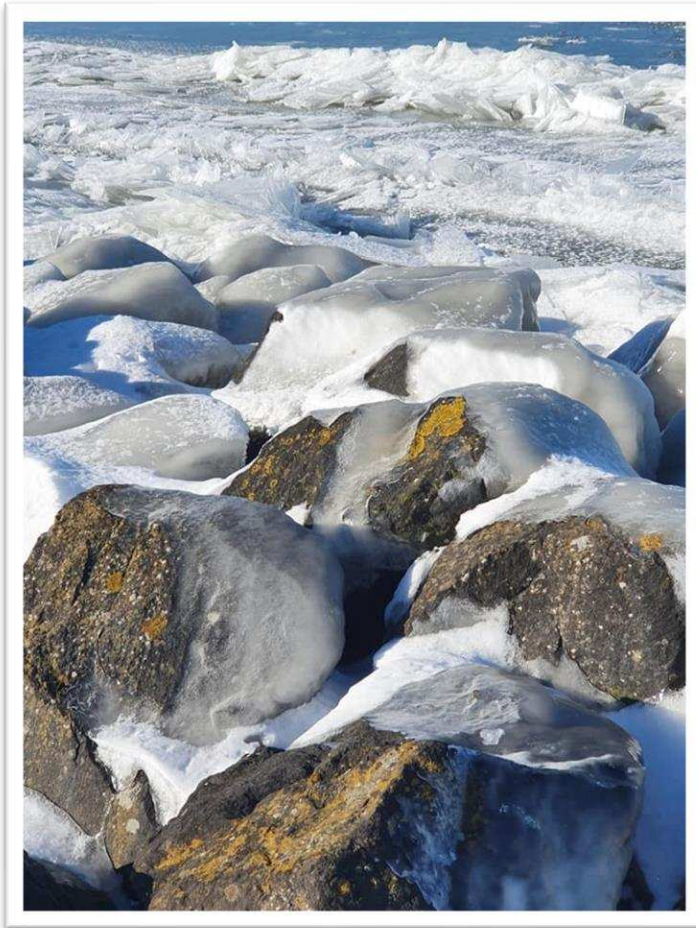

Parresia
Vrijmoedig schrijf ik

Een verzameling gedichten

‘De herinnering is het penseel, dat het best de kleur toevoegt aan de poëzie’ (Rabindranath Tagore)

Een derde bundel gedichten. Gedichten over het leven van alledag. Over momenten van verlangen, wanhoop, eenzaamheid, verdriet en liefde. Het is een zoektocht om ondanks alles het positieve te blijven geloven, en uiteindelijk het goede dat overwint.

Gedichten van de periode 2018 tot en met 2022

Herfst
Ongeluk
Strandwandeling
Hongersnood
Frans Hals
Oude ik
Allerzielen
Leve het Sinterklaasfeest
Concert 't KOOR!
Stilte
Columnist
Donkere dagen
Vriendschap
Gure dag
Protest Parijs
Kerstfeest
Er is nog tijd
31 december
Wereldkerstcircus
Mijn zus
Winterviooltjes
Ware gelovigen
Nieuw begin
Vorbij
Vogelvrij
Jij toch zo nabij
Personeelsdag
Verzwegen waarheid
Op de fiets
Verloren in stilte
Frisse neus
't Duurt nog even
Vrijheid in coronatijd
Op een bankje
Lentesymfonie
Denkend aan Holland
Lentezon
Chiara
Ongeloof
Ochtend
Hittegolf
Als het donker wordt
Gerechtigheid
Verkiezingen Amerika

Strand
Refrein
Denkend aan toen
Vroege lente
Vrijmoedig
Pasen
Lente zacht
Fietstochtje
Moederdag
Loom
Vaderdag
Zus
Zonnebloemen bloeien weer
Pride
Herfst is doende Wereldvluchtelingendag
Radicaal rechts
Corona de baas
Zeezicht
In ieder klaslokaal
Storm
Het grijpt mij
Verloren in stilte
Gedroomde rijk
Herdenken
Halfbroer
Herdenking Oekraïne 17 juli 2014 Donkere
dagen
Wij zongen
Weersvoorspelling
Witte wereld

Herfst

tijd kleurt herfst
't is weer oktober
open het raam en laat het najaar binnen
dan komt het op en gaat het weer
peinzend over het leven
zin van het bestaan
moet bezinnen
ben nu
vrij

moet het in rust echt laten gaan
weet dat dit ook weer overgaat
zorgen zijn voor morgen
gisteren is geweest
leven is niet altijd
feest

donkere wolken
en een blauwe lucht
zonnestrallen er door heen
zwarte donkerte in de verte
stralende zonnestraal
zwaarte en lichtheid
gelijk mijn gevoel
vrolijk soms ook
neerslachtig
momenten
blij

Ongeluk

een nieuwe dag
onderweg in de kar,
groetend, een blijde lach
een nieuwe dag breekt aan
samen op weg naar school
gegaan

de spoorwegovergang oversteken elke dag weer
werd deze dag plotsklaps een laatste keer
de trein snelt over het spoor
de kar remt niet, help
rijdt zo maar door

nieuwe dag werd een zwarte dag
als een kinderleven in één klap uit het leven verdwijnt
het regent tranen van ontsteltenis en verdriet
pijn bij achterblijvers die nooit slijt
moeten verder met verleden tijd
verdriet, de herinnering
levenslang kwijnt

het mooiste wat je ooit is overkomen
verwoest het leven, de dromen
harten branden van de pijn
het leven zal nooit meer
hetzelfde zijn

vele harten van groot en klein diep geraakt
troostende woorden zijn er niet.
door zoveel intens verdriet
alle woorden die ik schrijf
zijn zinloos en klein
om wat te doen
aan het verdriet
de pijn

Strandwandeling

door wind en zout
zee en zand omgeven

kom ik tot rust
gedachten over het werk verdwijnen
achter de spiegelende verre horizon
hier van het twijfelende verdreven
gedachten krijgen ruimte
de wind die mijn
gelaat kust

leg het vast in een ontembaar verlangen
hoor onophoudelijk ritmisch
donderend de golven neer
geraas keer op keer

schuimende koppen wit spattend nat
kletterend op het zand
telkens weer

donderend, ritmisch bijna beukend
ook onstuimig en verward
een rollende stortvloed
gelijk mijn gedachten

gezicht kijkt over de zee
de storm die daar ginds woeit en alle geuren van
de zee mij zendt
zeewier, zout, het zilte nat

kracht en avontuur
luister naar mijn adem
denkend aan niets
ik neem het op
ben tevree

Hongersnood

het laat me niet los
ik moet iets schrijven
woorden die je zwijgend zegt
over mensen die in wanhoop staren
grootste humanitaire crisis van dit moment
niet te bevatten de beelden, het journaal
zendt

vergeten oorlog in naam van god, ego en macht
zie vandaag in het nieuws de verschrikkelijke
beelden van kinderen die sterven door honger en
geweld
alsof een leven voor hen niet telt
waar is de hulp waar veel te lang
op wordt gewacht

einde van de wereld, al jaren oorlog in Jemen
uitgemergeld kind ten dode opgeschreven
uitzichtsloosheid voor gewone mensen
die je enkel vrede wil wensen
maar door hongersnood
geveld

het doet mij schrikken en beven
voor hen is dit het leven
en beleven ze 't keer
op keer

dat is toch geen leven
onschuldige burgers hebben honger

afhankelijk van
wat anderen
hen geven

hebben het koud, zijn ziek
hebben hulp nodig
hongersnood in Jemen
14 miljoen mensen in nood
zullen het zonder hulp niet redden
wanneer grijpt de wereld in
tegen deze tragedie
velen sterven
onnodig de
dood

oh, welk een schaamte
wanneer door de kogels van blinde haat
grote tragedie is voor gewone mensen
kinderen enkel nog
geraamte

de wereld heeft nu een humane plicht
geen woorden meer daden
stop met bommenregens
open de havens voor
voedsel en alles wat
men nu ontbeert
daar moet alles
op zijn gericht

ik voel de radeloosheid het verdriet
het grijpt me aan, hongerdood,
radeloosheid, verdriet
vergeten mag de
wereld deze
tragedie

Frans Hals

de grondlegger van de Hollandse school
schilderde veel Haarlemse medestadgenoten
veel portretachtige schilderijen van mensen
het dagelijks leven van de 17e eeuw
als ik door de gangen van het
museum
dool

de virtuositeit van Frans Hals
meester van de snelle penseelstreek
is overduidelijk knap zichtbaar
zie de geboorte van Jezus
vastgelegd op het doek
pure devotie
gewaar

schildert met vele paletkleuren
houten penselen, met donzen haren
zachte individuele- als groepsportretten
schuttersstukken en pendanten

ook gewone burgers, kinderen
in de straten zijn te schilderen
klanten

bij elkaar de materialen in een hoek
verfplankje vol klodders verf
oude tubes vermengen
realiteit van het pallet
wit wat eens was
op het doek

Claire-obscur-techniek
diepte creëren op een plat vlak
beheerste hij perfect tot in de puntjes
ontving daarover veel lovende kritiek
om die diepte met ogenschijnlijk gemak
spreekende portretten bij elkaar in een rij
van die ene werd ik oprecht blij

het portret van het jongetje laat mij langer staan
voelde herkenning, iets van mijn jeugd
ondergaan

Oude ik

ontwaak na een nacht met warrige dromen
lijf na een nacht rusten in bed nog moe
leeg mijn lichaam
mijn geest

spieren, zo stijf in de rug
besluiteloos, geen wil
veel doet er niet toe
lusteloos, geen zin
voel me bevroren
alles lijkt op slot
koud en kil

vele ongeordende gedachtes eruit
alles wat ik wil is dwingen
alles wat ik wil is weg
even te veel dingen

het lusteloze mij zo
stoort

elk moment is een uitputtingsslag
onderga langzaam de dag
moe van mezelf
zoek mijn echte
oude ik